

Prædiken søndag d. 25. september 2016.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: 1. Kong 19,1-16.

Gospelgudstjeneste med Nardus: Waiting here for You.

Livet buldrer derudaf og hvem har egentlig tid til at tænke på det der med Gud midt i en travl hverdag med arbejde, eksamen, fritidsinteresser og alt det andet, som vi beskæftiger os med?

Nu står jeg jo ikke her og siger, at der er noget galt med dig. Men meget ofte, når mennesker kommer i kirke for første gang i lang tid, så er tit fordi, der er et eller andet, som ikke er som det skal være i deres liv.

Det er ikke altid, når livet bare kører derudaf, at vi lægger mærke til, at vi længes... Måske er det ikke ordet Gud, vi bruger, men den her fornemmelse, af at længes. Den tror jeg godt vi kender, når vi en sjælden gang standser op og bare er.

Måske er nu, sådan et tidspunkt, hvor du er standset op og egentlig ikke tænker på så meget, men bare er?

I bibelens 1. Kongeborg møder vi Elias. Han er et sted i livet, hvor han er standset op. Ikke bare sådan, at det lige går lidt langsomt, men han er kommet til det, jeg vil kalde et fuldt stop.

Uden at gå i detaljer, så lad os bare sige, at han har smadret sit liv i en sådan grad, at han er på selvmordets rand. Det er et mørkt sted at være.

2 af 4

Samtidigt er han på en vild flugt, fordi der er mennesker, som vil slå ham ihjel. Det kan vel ikke blive værre end det?

Han satte sig under en gyvelbusk og opgav alt. "Nu, er det nok Herre! Tag mit liv!"¹

Så lagde han sig til at sove under busken.

Så sker der det, at en engel kommer og rører ved ham. Englen giver ham vand og brød. Helt basale livsfornødenheder, som Elias udfordrers til at spise, for ellers bliver vejen forude for lang for ham. Han må styrke sig. Det er nok det sidste han selv tænkte på, for han havde jo ingen fremtid.

Der hvor han er længst nede, kommer Gud til ham i form af en engel.

Nu er dette ikke en udfordring til at bringe dig selv ud, hvor du ikke kan bunde.

Men jeg synes, det er værd at bemærke, at englen kommer til ham, da han rammer bunden. Da han kommer til et fuldt stop. Måske er vi mennesker mest åbne, når vi er på den?

Her fra bunden sendes han af sted. Han skal ud af mørket. Rent fysisk er han nødt til at flytte sig, så han går i fyrre dage og fyrre nætter.

Nu er han ikke længere på flugt. Men han er på vej mod et nyt liv.

---

¹ 1. Kong 19,4,

Det er ikke bare gjort med et fingerknips. Det kræver en indsats af ham.

Det kender vi godt. Når vi er langt nede, så kræver det, selvom vi får hjælp, ofte en kraftanstrengelse af os selv, at finde tilbage til livet. Men stadig kan der være langt til målet.

Nu er Elias nået frem til en klippehule, hvor han overnatter. Om natten hører han Gud tale til ham, og han får det løfte at han skal gå ud af hulen og stå på bjergets top, så vil Gud komme forbi.

Hvis der er noget Elias har brug for på det tidspunkt i sit liv, så var det lige præcis den bekræftelse af, at Gud ikke bare var en fantasi, en længsel, men virkelighed.

Elias stiller sig foran hulen og han ved fra det han har lært, at Gud er stærk, mægtig og til tider ganske voldsom.

Så da der kommer en kraftig storm, der knuser klipper og splintrer bjerge, er det oplagt at Gud er at finde dér. Det er der Elias mest vil forvente det. Men Gud er ikke i stormen.

Så kommer der et kraftigt jordskælv. Der må han være, men det er Gud ikke.

Endelig kom der ild. Der er mange historier i bibelen, hvor Gud viser sig i ilden. F.eks. fulgte jøderne i ørkenen en søjle af ild, da de var på vej mod det forjættede land. Der må Gud være, men det er Gud ikke.

4 af 4

Der hvor Elias tager for givet, at Gud er, finder han ham ikke. Men her står Elias og venter. Jeg tænker, at han sikkert har været tæt på at opgive.

Men så pludselig er der en sagte susen. En susen, som Elias helt sikkert ikke ville høre, hvis han var på farten. Netop fordi han giver sig selv lov til at vente og lytte, overhører han det ikke, da Gud viser sig for ham den dag.

“Hvad vil du her?”² spørger Gud.

Gud viser sig for Elias, men ikke der hvor han venter det.

Er det virkelig nødvendigt for ham at gå fyrre dage og fyrren nætter? Jeg tror ikke, at det er nødvendigt, for rent fysisk, at kommer derhen, hvor Gud er.

Men det er sikkert nødvendigt, for at få ham til at slippe alt det, der lå bag ham, så han faktisk kan være opmærksom, mens han venter og længes.

Gud dukker op, men nogen gange er vi nødt til at vente - og være helt stille - for faktisk at se det.

Amen

---

² 1. Kong 16,13